

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

16de september 1894.

20de aarg.

Syg i sommerferien.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Bultsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Selsogtredivte lelse.

Herrens børn. II.

ABC-klassen: 1 Joh. 3, 1: "Se, hvor stor en kjærlighed Faderen har bevist os, at vi skal kaldes Guds børn."

Katekismus-klassen: Luthers forklaring til ordene: Fader vor, du, som er i himlene.

Forklærings-klassen: Som ovenfor og Gal. 4, 6 (Sp. 447).

Ø i k.

1. Hvorledes indbeles Fadervor? I indledningen, de syv bønner og slutningen.
2. Hvad er indledningen? Den fortrolige tiltale eller hendenbelse: „Fader vor, du, som er i himlene.“
3. Hvorfor lærer Jesus os at tiltale Gud saa forrvolit? Forat vi skal sandelig tro, at han er vor rette fader, og at vi er hans rette børn.
4. Hvad skal laadan tro opmuntre os til? Til desto trostigere med fuld tillid at bede, ligesom vi selv børn med vis tillid bede sine foreldre om noget.
5. Hvorledes kan det siges, at Gud indbyder os ved denne vor tiltale? Forbi Jesus, som er den sande Gud, har lært os den.
6. Hvorfor tiltaler vi Gud som fader? De's forbi han er vor skaber, men mest forbi han ved Jesus er bleven vor kjærlige fader. Jesus har aadnet for os Guds faderhjerte. Vi er blevne Jesu brødre.
7. Hvorfor siges vor og ikke min fader? Forbi alle troende er brødre, og Jesus vil i bønnen opflamme kjærligheden til brødrene.
8. Hvorfor tiltales Gud med ordet du? For at betegne det fortrolige og inderlige forhold mellem Gud, vor fader, og os, hans børn.
9. Hvorfor siges: Du, som er i himlene? For at minde os om vor faders uendelige magt, herlighed og majestæt.
10. Hvad skal da denne indledning eller tiltale virke hos os? Saa forsikring om, at vi har lov til at bede som børn, og en fast tro paa, at vi ogsaa skal saa, hvad vi i de sølgende bønner beder om.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-sixth Lesson.

THE LORD'S PRAYEB. II.

ABC Class: 1 John 3. 1: "Behold, what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the sons of God."

Catechism Class: Luther's explanation of the words, "Our Father which art in heaven."

Explanation Class: Same as above, and Gal. 4. 6.—Qu. 447.

INSTRUCTION.

1. How is the Lord's Prayer divided? Into the Introduction, the seven Petitions, and the Conclusion.
2. What is the Introduction? The confiding address: "Our Father which art in heaven."
3. Why does Jesus teach us to address God thus? To encourage us to believe, that he is truly our Father, and that we are his children indeed.
4. What should we therefore do? Call upon him with all cheerfulness and confidence, even as beloved children entreat their affectionate parents.
5. How can *our* address be called God's invitation? Because Jesus, who is God himself, has taught us this address.
6. Why do we address God as Father? Partly because he is our Creator, but especially because he, through Jesus, has become our loving Father. Jesus has revealed unto us his fatherly love. We have become Christ's brethren.
7. Why do we say *our* and not *my* Father? Because all believers are brethren; and Jesus would in this prayer remind us of the love we owe each other.
8. Why is God addressed with *thou* in prayer? To express the confiding and intimate relation between God and us.
9. Why do we say, "Which art in heaven?" To remind us of our loving Father's infinite power, glory, and majesty.
10. What effect should this introduction have upon us? It should assure us, that we are children, have a right to pray; and it should help us to believe, that we shall surely receive what we in the following petitions pray for.

Paa flugt.

(Af Chr. Schmid.)

(Fortjættelse.)

Den dybt bedrøvede mor stod ligbleg og med rødgrædte øjne foran sygefengens uden at kunne beslutte sig til at reise. Da greb lægen hendes arm for at føre hende ud, idet han paa det mest indtrængende bad hende om endelig ikke at sætte sig imod. Hun gjorde et par skridt mod døren, men vendte da atter om, slog begge armene om datteren og udbrød i den dybeste smerte:

„Nei, elskede barn! Jeg kan ikke forlade dig. Det faar være det samme med mit eget liv. Jeg vil hellere dø med dig.“

Den gamle Mikard og hans kone bad hende alt, hvad de kunde, om ikke at vente længere; de skulde pleie den lille frøen, som om hun var deres eget barn.

„Vi maa benytte natten“, sagde Mikard. „Nun beskyttede af mørket kan vi slippe bort. Hvert minut's ophold bringer fare og kan koste ikke alene Dem selv, naadige frue, men ogsaa mig og min kone livet; thi det er forbudt at have nogen natten over i sit hus uden at melde det.“

„Nu vel da, min elskede Lina“, sagde den sorgfulde mor til sin datter, „siden jeg ikke mere kan vise dig nogen tjeneste i dette liv, og jeg ved at vente kan bringe disse brave gamle folk paa skafottet, saa lad mig reise i Guds navn. Er vel, mit elskede barn! Drag hen til fredens bolig, hvor ingen synd øver sin magt, hvor ingen taare fældes, og hvor elskende hjerter aldrig mere skal stilles.“

Den lille Karl, som stod ved moderens side, greb hullende søsterens haand og sagde:

„Vær glad, kjære Lina, du skal blive som en skjøn engel i himmelen. Der vil du faa det meget bedre end her paa jorden, hvor der er saa megen frygt og angst. Jeg skulde gjerne ville følge med dig.“

Moderen knælede derpaa ned ved den dyrebare datters feng og bad med øinene vendte mod himmelen:

„Dig, o Gud, bringer jeg dette offer, og overgiver den kjære ganste og aldeles til din naade og barmhertighed.“

Hun blev endnu et øjeblik liggende paa knæ uden at sige et ord, reiste sig derpaa hurtig, kysede Lina, greb Karls haand og ilede skjælvende ud af døren uden at se sig om.

Hun flggede derpaa afsted. Den tro tjener havde faaet sammen nogle nødvendige ting til reisen. Han gik nu foran og bar disse. Med en hatte under armen fulgte fruen efter haand i haand med sin lille gut, som ligeledes bar en bundt.

Der blev ikke talt et ord underveis. Det var en alt andet end hyggelig nat. Det stormede og regnede voldsomt. „Stormen, regnen og mørket“, sagde den gamle tilfult, idet han brød den lange taushed, „er bare en vlgjerning fra Gud. Dermed beskyttes vi mod forfølgere. I en maaneløs nat vilde vi let være blevene opdagede. Saaledes

tjener alt, hvad der synes os ubehageligt, steds til bort bedste. Saaledes er det i alle livets trængsler, storme og mørke tilfæfelseser.“

De naaede frem til den gamle fiskers bolig og traadte ind i den lille, tarvelige stue, som var sparsomt oplyst af en daarlig lampe. Fiskeren bød fruen og hendes søn hjertelig velkommen. Og medens Mikard hjalp at sætte baaden paa vandet, satte konen varm suppe, brød og noget vin frem for sine gæster. Disse skjælv af kulde og frygt og kunde desværre ikke spise stort. Snart kom begge mændene ind igjen og førte fruen med ned til floden. Den aften maane tittede nu og da frem mellem de sønderrevne stormfjæer og lysnede lidt op i det tætte mørke. Fruen følte en kold gysen fare gjennem sit legeme, da hun stod ved den mægtig busende flod foran den lille usle baad, som knapt syntes hende stor nok til at bære et par mennesker.

Hun skjælv, da hun med sit barn skulde stige op i baaden. Mændene søgte at indgøde hende mod. Den gamle fisker sprang ombord og sagde tillidsfuldt: „Gud vil nok hjælpe os over.“

Mikard sagde nu farvel. Den tro tjener havde, da slottet blev plyndret, reddet en daase af guld, et guldbur og et par ringe, besatte med ædelstene. Disse overrakte han nu fruen og desuden nogle guldpenge, som han havde opsparet under sin tjeneste; han undlod dog at sige, at de var fra ham. Derpaa kysede han hendes haand og trykkede autten til sit bryst.

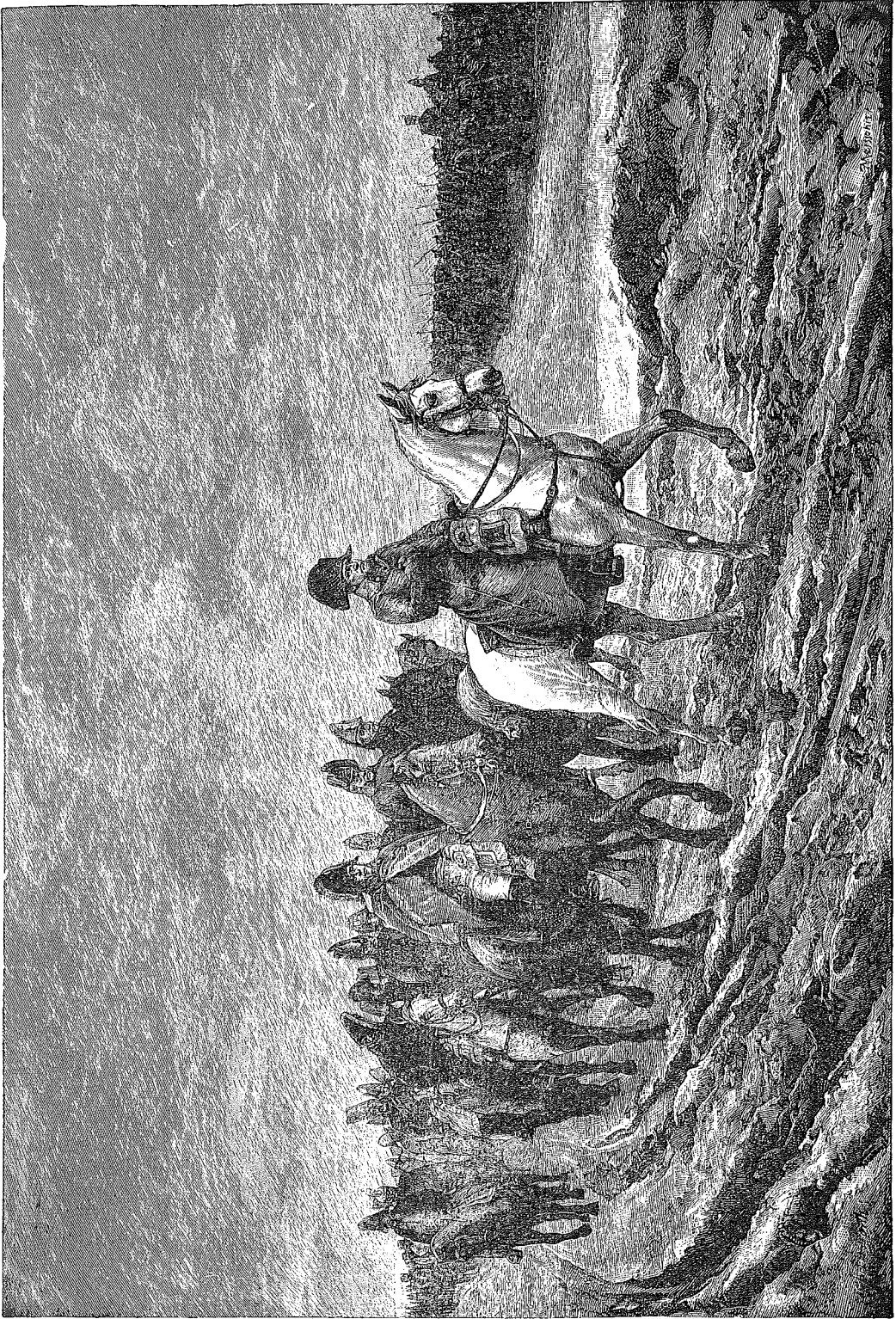
„Min kjære, naadige frue“, sagde han, „dette er vel sidste gang jeg, gamle mand, ser Dem og den kjære Karl. Jeg kan ikke gjøre mere for eder; men Gud vil holde sin haand over eder. Ved hans hjælp vil I atter komme til at opleve lykkelige dage. Jeg skulde saa gjerne have villet følge eder, men kanste det derhjemme kunde lykkes mig at finde paa noget middel til at redde vor gode, naadige herre. Jeg skal ialfald gjøre alt, hvad jeg kan.“

Fru Erlau bad ham atter endelig at gjøre, hvad han var istand til, for hendes mand og datter. Mikard lovede dette, og saa trykkede de hverandres haand til afsted.

Da baaden stødte fra land, faldt Mikard paa knæ paa strandbredden og hævde sine øine mod himmelen i bøn. „Her vil jeg

Min kattpuke.

Napoleon den store paa marsjen.

paa mine knæ bede Gud, at han lykkelig fører dem over", sagde han. "Jeg vil ikke reise mig igjen, før min bror kommer tilbage og bringer mig det lykkelige budskab, at de er reddede. Gud give, at jeg engang kunde glæde dem ved efterretningen om, at ogsaa den kjære Erlau og datteren er slupne levende fra det."

3. Den brave tyroler.

Fru Erlau kom med sin søn lykkelig over Rhinen og var i sikkerhed. Men her kunde de ikke blive; der var saa mange vanskeligheder for udbandrede, naar de vilde blive der, og desuden rykkede krigen nærmere og nærmere. Efter Richards raad reiste hun derfor ned langs Rhinen til Schweiz. Hendes lille pengebeholdning svandt imidlertid stadigt ind, og det blev sagt hende, at et længere ophold i Schweiz vilde falde altfor kostbart! derfor drog hun videre og kom efter mange besværligheder til grænsen af Tyrol, og her var der en menneftkjærlig mand, som tog sig af hende, og ved hvis hjælp hun fik løfte om at faa bo hos en gammel tyroler.

Med sin lille Karl drog hun straks afsted til dennes hjem. En mand fuglte med som veiviser og var hendes tøj. De vandrede over høie bjerge og gennem dybe dale. Da de atter var naaet op paa et bjerg, fik de øie paa en trang, grøn liden dal, som laa dybt under dem som en revne i fjeldet. Endel smaa huse og en liden kirke faldt straks i øinene; tilvenstre strakte sig en mørk granskov, og længere borte hørvede sig to fjeldtoppe op mod skyerne, dækkede med hvid sne.

Veiviseren pegte med sin stok ned i dalen. "Der bor den ærlige gamle, som De skal bo hos," sagde han. Fru Erlau drog et tungt suk og fleg nedad den smale sti.

Den gamle tyroler havde ventet, at hun skulde komme den dag, og tog venlig og fornøjet imod hende. Han kjendte ikke noget til alle de forskjellige høflighedsformer, som fru Erlau var vandt til fra sit fordums hjem; men derimod havde han en medfødt takt, som virkede meget behagelig. Han havde for anledningen taget paa sig sin graa søndagsjakke og skarlagensrøde halstørklæde og en valter grøn hat med en krum haneffær i.

"Velkommen, naadige frue", sagde han, "det skal være mig hjært at modtage dig og din gut under mit tag."

Hans kone, en venlig gammel kvinde med hvide haar og røde kinder, stod i husdøren. Hun var bleven renlig klædt, og da hun netop kom ud fra kjøkkenet, tørrede hun først haanden paa sit hvide forklæde, før end hun rakte den til fru Erlau.

"Velkommen, kjære frue! Maden er snart færdig, men du maa tage tilfaste i al tarvelighed; hos os kommer du mest til at leve af melk og smør, havrebrød og poteter."

Tyroleren førte fru en ind i et kammer, fra hvis lille vindu man havde udsigt over den mørke granskov og de to snefjælde. Værelsets møblement bestod af et bord, en bænk og et par stole og var forsynet med skorsten. Ved siden af var et lidet tarveligt soveværelse. Imidlertid var fru en taknemmelig mod Gud, fordi hun havde fundet dette lille fristed.

Hun ordnede sit husvæsen, saa godt hun kunde. Hun lavede selv al maden og strikkede og syede flittig, hvorved hun tjente nogle penge. Men at skaffe Karl en passende beskæftigelse var meget vanskeligt. Hun kunde jo selv undervise ham en del, men manglede bøger. Desuden var gutten allerede begyndt at læse latin. Medens hun en morgen sad og var bekymret i saa henfænde, ringede klokkeren i den lille kirke. Den brave, fromme bondesone kom skyndsomt ind og sagde, at prestens fra landsbyen var kommen for at holde gudstjeneste. Fru Erlau gik straks afsted til kirken og tog gutten med. Presten holdt en prædiken, som greb hendes hjerte. Efter gudstjenesten talte hun med ham. Det var en forstandig, from og elskelig mand. Han lovede at skaffe hende de nødvendige bøger og at læse nogle timer om eftermiddagen med gutten, naar han kunde komme over til ham.

Dette var et tilbud, som Karl med glæde tog imod. Veien over til landsbyen var temmelig besværlig, men ikke meget lang, og Karl fik knapt middagsmaden i sig, før han som regel skyndte sig afsted. Men naar det var ubeit, saa han maatte holde sig hjemme, faldt tiden temmelig lang for ham. Den forstandige mor ansaa det nødvendigt at skaffe ham lidt god underholdning, som kunde more ham i de ledige stunder; hun

ansaa dette ligesaa vigtigt som arbejde og fandt ogsaa tilslut paa en maade, hvormed hun mente, at han kunde forene det nyttige med det behagelige.

(Fortætttes.)

Et og andet.

Brødet's værdi. I slutningen af det femtende aarhundrede regjerede i Saksen kurfyrst Frederik den vise, som var LutHERS ven og tog sig af ham paa flere maader. Han var ikke blot vis, men tillige from og venneføl. Derhos var han en nøjsom mand og kunde ikke taale ødselhed, eller at man ringeagtede næstens eiendom. Da han en dag fik se en adelsmand ride over en kornmark, og derved nedtræde indel af sæden, lod han ham flere oftere itræk ikke række noget brød ved sit taffel. Da adelsmanden udtalte sin forundring herover, sagde kurfyrsten i en streng tone: „Jeg har ikke ladet eder række brødet, fordi I saa hensynsløst red gennem ageren og derved voldte bonden skade. Lad det være eder en lærepenge for fremtiden, saa at I betænkter, hvilken herlig ting brødet er!“

Fyrstesalmen. Der var intet hertug Ernst af Gotha havde større modbydelighed for end overmodige og hoffærdige betjente. En gang erfarede han, at en betjent var slem mod sine undergivne. Straks sendte han ham en bibel med det paalæg, at han maatte læse den 101te salme. I det femte og sjette vers fandt betjenten de ord: „Den, som har stolte øine og et opblæst hjerte, ham kan jeg ikke fordrage. Mine øine ser efter de trofaste i landet, forat de skal bo hos mig; den, som vandrer paa den ustraffeliges vei, han skal tjene mig.“

Disse ord gjorde et saadant indtryk paa betjenten, at han fra det øieblik af var som et andet menneske og bestræbte sig senere for at gjøre det, som var ret. Derfra kom senere det ordsprog blandt hoffolkene, naar nogen ikke opførte sig vel: „Han vil snart saa fyrstesalmen at læse.“

Lad mig komme iland. Nogle matroser fik en gang loffet en liden negergut ombord paa sit skib, som laa i havnen.

Han spillede smukt paa forskellige instrumenter og morede dem længe dermed; men endelig sagde han: „Nu maa I lade mig komme iland.“

Matroserne svarte, at han fik ikke lov til at gaa endnu.

„Jo, jeg gjør“, svarte den lille; „jeg kan ikke blive længere. Der er kommen en missionær til vor landsby, og han har fortalt mig om Jesus Kristus. Nu er det snart den tid, han vil samle os under træet og fortælle os mere; jeg vil hen at høre, hvad han siger.“

Matroserne blev slaaede af guttens ord og lod ham komme iland.

Holder I ligesaa meget af at høre om Jesus, som denne lille negergut?

Giv ikke tabt. En dag spadserede en mand i sin have. Der fik han se en stor eddertop i nærheden af en dam. Han tog eddertoppen paa en kjepp og satte den ud i dammen saa langt, han kunde naa med sin haand, saa at dens nederste ende stod fast i dammens bund, medens eddertoppen befandt sig paa den øverste. Derpaa satte han sig paa en bænk i nærheden for at se, hvad eddertoppen nu vilde gjøre.

Denne begyndte straks at „undersøge forholdene“, den gik op og ned for at erfare, om der var noget raad til at komme iland; men at, der var kun mørke udsigter. Nu satte den sig paa kjeppens øverste ende, og det forekom den nævnte mand, som om den vilde sige: „Nu er jeg vakkert deran. Hvad i al verden skal jeg nu tage mig fore?“

Dog, vor eddertop ved raad. Den sætter straks sin spindemastine igang, spinder stærkt en traad af passende længde, fæster dens ene ende ved kjeppen og lader den anden ende blæse affed med vinden; man maa se at drage fordel af alt, tænker den. Dermed er broen færdig, som eddertoppen kan naa land paa; den følger traaden, som imidlertid har fæstet sig, og naar lykkelig sin bolig.

Kjære læser, ser det end mørkt ud med dine foretagender, saa tab dog ikke modet. Tiden kan forandre alt. Giv ikke tabt. Udholdenhed har overbundet mange vanskeligheder.

Syg i Sommerferien.

Fra en liden skoleguts liv.

[Med billede.]

Sar der nogen, som havde glædet sig til sommerferien; saa var det Anton Mikkelsen; han tællede atter og atter dagene og frydede sig ved tanken paa al den moro, han skulde faa.

Han var nemlig indbudet til onkel German i ferierne; onkel boede nede ved kysten; han havde engang før været der en uges tid, og aldrig kunde han glemme, hvor morsomt det havde været. Og tænkt nu skulde han faa lov til at være der hele ferierne. Seil-ture og fjoreture med onkel — ja det var noget det! Og være ude og fiske hvitting og kolje og torst og flyndre! Hu, saa moro! Og bade — gjerne to gange om dagen!

Tilfidsst var der ikke mere end 3—4 dage igjen, til ferien skulde begynde. Da skulde skolen have landtur; med slag og musik var de marscheret hjemmefra, og hurraraab og sang hørtes hele veien, hvor de drog frem. moro var det; men baade varme og støvede blev de unge gutter.

„Det skulde være deilig at tage sig et bad!“ mente Anton. En elv strømmede forbi i nærheden; men gutterne var paa det strenge forbudt at bade i den, da dens vand kom helt fra snefjeldene og var svært koldt endnu.

Anton og et par andre gutter var imidlertid uskikkelige nok til at handle tvertimod skolebestyrerens paabud og sneg sig hen for at bade. Koldt var det; men netop af den grund syntes de, at de gjorde et rent karsstykke og sprang gang paa gang ubi vandet; de var alle flinke til at svømme, saa i saa henseende var der ingen fare.

De slap at blive opdagede af lærerne og fik saaledes ingen straf paa skolen. Men Anton blev dog alligevel straffet saare haardt

for sin ulydighed. Han havde ikke taalt det kolde bad og blev næste dag liggende syg, og alvorlig syg blev han. Det saa en stund ud, som om hans foreldre skulde komme til at miste sin kjære gut.

Og de deilige sommerferier gik. Dag efter dag maatte Anton ligge der. Dette var noget andet end at reise ud til onkel German og bade og fiske og selle. Stakkels gut! Han blev dog saa fætt, at han kunde tilbringe den sidste uge af ferierne hos onkel. Men hele ferierne — det havde været noget andet! Og saa maatte han være saa forsigtig efter sygdommen, saa han fik ikke saa megen moro, som han ellers vilde have havt. Men det var straf som fortjent!

Gaader.

1.

Jeg har skarpe tænder, men aldrig smagt en bid; jeg gaar frem og tilbage, men har aldrig gjort et skridt. Kan du gjette, hvem jeg er?

2.

Hvorledes kan en pølse have syv ender?

3.

Hvorledes kan vand siges at være den sterkeste drik?

4.

Hvorledes kan du trække 10 fra 10, saa du faar 10 tilbage?

